

lijkheden met zich brengen. Zou daarin misschien de verklaring kunnen liggen dat De Zeeuw zich in de Tweede Kamer niet helemaal echt op zijn plaats heeft gevoeld?

Veel tijd om zich aan te passen heeft hij niet gehad. In verband met zijn verkiezing tot Tweede Kamerlid had hij zijn ontslag genomen als onderwijzer en zo kwam de weg naar de gemeenteraad voor hem open.

Inmiddels had de grondwetswijziging van 1917 het algemeen kiesrecht en de evenredige vertegenwoordiging gebracht. Deze diep ingrijpende veranderingen in het staatkundig bestel voltooiden de politieke emancipatie van de arbeidersklasse en hadden een versterking van de S.D.A.P. ten gevolge, met name in de steden.

De Zeeuw kwam in het laatst van 1918 in de gemeenteraad en werd in het daaropvolgende jaar tot wethouder gekozen. Dat verliep echter niet zonder strubbelingen. Op 2 september 1919 werden vijf wethouders gekozen. Onder hen Heykoop en De Zeeuw, die de eerste socialistische wethouders in Rotterdam waren. Allen hielden hun benoeming in beraad. Dit wees er op dat er iets aan de hand was. In de daarop volgende zitting – alle wethouders hadden intussen de benoeming aanvaard – kwam aan de orde een voorstel uit de socialistische fractie om het aantal wethouders op zes te brengen. Dit voorstel werd na uitvoerige discussies verworpen met 21 tegen 19 stemmen en Heykoop en De Zeeuw bedankten toen. Twee weken later kreeg De Zeeuw, na twee vergeefse stemmingen, de meerderheid. Hij liet prompt weten dat hij de benoeming niet aannam. Motief: er was geen zekerheid voor dat voor de hoofdpunten van het program van de socialisten een meerderheid gevonden zou worden in het college. Burgemeester Zimmerman zette toch de stemming voor de vervulling van de vacature-Heykoop door. Hij kon ook moeilijk anders omdat deze stemmingen krachtens het voorschrift van de gemeentewet op dat tijdstip gehouden moesten worden. Er werden overwegend blanco stembiljetten ingeleverd, zodat deze stemming ook op niets uitliep. Zimmerman zag toen maar van verdere stemmingen af, omdat deze, zoals hij het uitdrukte, het cachet van de gemeenteraad afbreuk zouden kunnen doen. De gemeentewet bepaalt dat een wethouder aanblijft tot zijn opvolger zijn benoeming heeft aanvaard en daarom kon het ontslag van Heykoop en De Zeeuw niet onmiddellijk gevolg hebben. Lang duurde dit niet, want op 9 oktober 1919 werden De Zeeuw en